

Arrest

nr. 62 406 van 30 mei 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 november 2007 het Rijk binnen en diende op 30 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op 27 november 1985 geboren te Debrezeit.

*Op 26 november 2007 diende u een **eerste asielaanvraag** in. Op 4 juni 2008 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 16 september 2008 door de Commissaris-*

generaal genomen. U tekende op 10 oktober 2008 beroep aan tegen deze beslissing en op 15 december 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 20 januari 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een brief van de Oromo Relief Association in Belgium (hierna ORAB) dd. 21 oktober 2009, medisch attesten van dokter Verbeke (dd. 7/1/2008 en 17/1/2008), een geboorteakte van uw dochter H. E. en een bundel artikelen die u afprintte van het internet. Tijdens het interview op 20 januari 2010 legde u nog een artikel van 'Het Laatste Nieuws' (dd. 20/11/2009) voor.

Tijdens uw verklaringen voor het CGVS bij uw tweede asielaanvraag, gaf u aan dat u sinds uw eerste asielaanvraag contact had met uw vriendin M. die in Addis Abeba woont. Ze vertelde u dat de politie u nog steeds zoekt bij uw ouders en op de plaats waar u woonde.

Op 26 maart 2009 beviel u te Overpelt van een dochter, genaamd H. E.. De vader is T. G. M., een Ethiopiër die illegaal in Nederland verblijft. Hij erkende het kind – nog – niet en intussen hebben jullie de relatie beëindigd. Een kind krijgen zonder gehuwd te zijn, is tegen de cultuur en godsdienst van uw moeder en ze zal het – in geval van uw terugkeer naar uw land van oorsprong - niet aanvaarden. U zult dan mogelijks moeten schuilen bij uw grootmoeder en in dat geval zal deze uw dochter – en misschien zelfs u – besnijden.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 16 september 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit op basis van de vage verklaringen betreffende de betrokkenheid van uw vader en uzelf bij het OLF en uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de reden van uw beweerde vervolging. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 december 2008.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde om uw beweerde vervolging in uw land van oorsprong te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat uw vriendin M. vertelde dat de politie nog steeds zoekt bij uw ouders en op de plaats waar u woonde. U gaf aan dat de politie u kwam zoeken, omdat u niet verscheen nadat u een convocatie ontving omwille van uw band met OLF (gehoor CGVS, p.4). Hierboven werd reeds aangehaald dat de Commissaris-generaal op een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, omdat uw verklaringen betreffende de betrokkenheid van uw vader en uzelf bij het OLF vaag waren en uw verklaringen betreffende de reden van uw beweerde vervolging ongeloofwaardig waren. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 december 2008.

Betreffende de door u voorgelegde bundel artikelen welke u afprintte van het internet, gaf u zelf al aan dat u hierin niet persoonlijk vermeld werd, maar dat de artikelen de algemene situatie van het Oromo volk beschrijven (gehoor CGVS, p.7). Aangezien geen van de door u neergelegde artikelen over u persoonlijk handelen en ze slechts een algemeen beeld schetsen, zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag uw medisch dossier neer, met daarin onder andere twee medische attesten van dokter Verbeke (dd. 7/1/2008 en 17/1/2008), een medisch consultatieblad en een verslag van uw bloedwaarden. In de attesten wordt melding gemaakt van complicaties bij een spontane abortus die u anderhalve maand vóór 7 januari 2008 onderging.

Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag nog twee medische attesten (dd. 10/9/2008 en 20/01/2009) van dokter Stroef voor. Uit de attesten blijkt dat u op 10 september 2008 ongeveer 13 weken zwanger was en dat uw bloedwaarden niet in orde waren, wat niet in twijfel getrokken wordt. Verder wordt in het attest dd. 10/9/2008 vermeld dat u verkracht werd in een Ethiopische gevangenis. Zonder de ernst van de medische problemen en gevolgen te willen minimaliseren kan worden opgemerkt dat uw verklaring dat u verkracht werd tijdens uw detentie in een Ethiopische gevangenis (gehoor CGVS, p. 7) – een verklaring die ook werd overgenomen door Dr. Stroef in één van

de medische attesten – bezwaarlijk als waarheidsgetrouw kan worden aangenomen. Hiervoor werd immers reeds opgemerkt dat uw betrokkenheid bij het OLF en de hieraan gekoppelde vervolgingsfeiten in het kader van uw eerste asielaanvraag – waaronder bijgevolg ook uw verblijf in de gevangenis – niet geloofwaardig waren.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw politieke activiteiten die u hier in België tegen de Ethiopische regering hebt ontwikkeld.

U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag een brief van de Oromo Relief Association in Belgium – ORAB (dd. 21 oktober 2009) voor. In deze brief staat dat u in Ethiopië vervolgd werd, omdat u actief supporter van het OLF was. Hieromtrent kan andermaal worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat u uw betrokkenheid bij het OLF niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor de waarachtigheid van de bewering in deze brief in twijfel kan worden getrokken. Verder wordt in deze brief vermeld dat u sinds juli 2008 actief lid van ORAB bent en dat er geen twijfel over bestaat dat EPRDF de leden en activiteiten van ORAB van nabij volgt.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn.

Bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag, nam de Commissaris-generaal op 16 september 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 15 december 2008. Er werd geconcludeerd dat u uw asielrelaas – inclusief uw beweerde verklaringen betreffende uw betrokkenheid bij het OLF – niet aannemelijk kon maken, omdat u vage verklaringen aflegde, zodat uw engagement in Ethiopië voor het OLF niet waarachtig voorkomt. Voor wat uw activiteiten in België betreft voor ORAB, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

In het licht van de vaststelling dat uw betrokkenheid bij het OLF niet overtuigend werd bevonden in het kader van uw eerste asielaanvraag, kan men zich vooreerst vragen stellen bij de waarachtigheid van uw engagement in het kader van ORAB, een organisatie die volgens u banden heeft met OLF (gehoor CGVS, p. 6). U stelde verder dat ORAB de taak heeft om Oromo migranten in België samen te brengen (gehoor CGVS, p. 6), maar in het kader van uw eerste asielaanvraag werd reeds opgemerkt dat het bevreemdend is dat u zich als Oromo-activiste profileert, terwijl u niet eens de Oromo-taal spreekt (zie beslissing CGVS, dd. 16 september 2008 en gehoor CGVS dd. 4/6/2008, p.2). Bovendien gaf u aan dat u zelf niet zo actief was voor ORAB, maar dat u probeerde om meetings en culturele activiteiten van ORAB bij te wonen (gehoor CGVS, p.6), hetgeen toelaat om de ernst en de omvang van uw activiteiten in België te relativeren. Bovendien gaf u aan dat u – noch iemand in Ethiopië – problemen kende met de Ethiopische autoriteiten omwille van uw activiteiten in België (gehoor CGVS, p.6). U voert ook evenmin enig gegeven aan waaruit zou blijken dat de Ethiopische autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan activiteiten van het ORAB in België, zeker nu u niet aannemelijk maakt bij uw vertrek uit Ethiopië het voorwerp van enige vervolging te hebben uitgemaakt. U haalde weliswaar aan dat u er niet aan twijfelt dat de Ethiopische overheid op de hoogte is van uw activiteiten in België, omdat ze overall spionnen hebben, hetgeen echter onvoldoende concreet is om in uwen hoofde “een gegronde vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade” bij een terugkeer naar Ethiopië te weerhouden (gehoor CGVS, p.6).

In elk geval heeft u niet aangetoond dat u omwille van uw beweerde OLF-activiteiten, of omwille van uw lidmaatschap en activiteiten voor ORAB bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw vrees bij terugkeer naar Ethiopië vijandig te zullen worden bejegend omwille van uw ongehuwd moederschap en ook te vrezen voor besnijdenis van uzelf en uw dochter H. E. door uw grootmoeder.

U verklaarde dat u op 26 maart 2009 te Overpelt beviel van een dochter, genaamd H. E. (gehoor CGVS, p.3), wat u tevens staaft met een geboorteakte. Deze akte toont de identiteit aan van uw dochter, wat niet in twijfel getrokken wordt. U gaf aan dat de vader T. G. M. is, een Ethiopiër die illegaal in Nederland verblijft, maar dat hij het kind – nog – niet erkende en dat jullie de relatie stop zetten (gehoor CGVS, p.3). U gaf aan dat een kind krijgen zonder gehuwd te zijn, tegen de cultuur en godsdienst van uw

moeder is, dat ze het niet zal aanvaarden en dat ze u zal isoleren (gehoor CGVS, p.5 en 7). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het louter speculatie is van uw kant dat uw moeder u zou isoleren. U gaf immers aan dat uw moeder nog niet op de hoogte is dat u een dochter heeft (gehoor CGVS, p.9). Gelet op bovenstaande hypothetische verklaringen, toonde u niet aan dat uw moeder u daadwerkelijk zou isoleren indien ze erachter zou komen dat u een ongehuwde moeder bent. U hebt bovendien niet aangetoond dat – zelfs wanneer uw moeder u zou isoleren – u geen vestigingsalternatief in Ethiopië zou hebben. U bracht zelf aan dat u in dat geval bij uw grootmoeder zou kunnen wonen, omdat ze misschien medelijden zal hebben met u (gehoor CGVS, p.7). Vervolgens geeft u aan dat uw grootmoeder – ondanks het feit dat ze misschien medelijden zou hebben met u – u toch zou dwingen om uw (onbesneden) dochter te laten besnijden (gehoor CGVS, p.7), waardoor u suggereert dat u zich ook niet bij uw grootmoeder kon vestigen. Toen u gevraagd werd waarom u niet gewoon zelfstandig zou gaan wonen in Ethiopië, gaf u aan dat u zou moeten werken en dat uw grootmoeder dan voor het kind zou moeten zorgen, aangezien er geen crèches bestaan in Ethiopië (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat uw grootmoeder uw kind zou laten besnijden als u bent gaan werken en dat u ze ook zou besnijden (gehoor CGVS, p.11). Er dient te worden opgemerkt dat u – vóór uw komst naar België – eveneens zelfstandig woonde in Ethiopië (zie gehoorverslag eerste asielaanvraag) en dat u eventueel ook hulp van uw vriendin en kamergenote M. (gehoor CGVS, p. 4) of van anderen zou kunnen vragen. Uw bewering dat het enige vestigingsalternatief – buiten uw moeder – uw grootmoeder was, is dan ook een beperking die uzelf vrijwillig oplegt, vermits uit uw andere verklaringen blijkt dat u in werkelijkheid nog wel meer vestigingsalternatieven had. Vermits u verwacht zowel door uw moeder als door uw grootmoeder vijandig bejegend te zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië is het des te merkwaardig dat u in de eerste plaats aan hen denkt als mogelijk verblijfsalternatief. Er dient verder te worden opgemerkt dat u meerdere opleidingen genoot (gehoor CGVS dd. 4/6/2008, p.6) wat ook blijkt uit de verschillende diploma's die u hebt bijgebracht en hetgeen niet in twijfel wordt getrokken (zie administratief dossier). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na uw opleidingen alleen ging wonen en dat u aan de slag ging bij een vriend van uw vader die een zakenkantoor had en dat u er gedurende een langere tijd werkte (gehoor CGVS dd. 4/6/2008, p.6-7). Uit bovenstaande gegevens kan men afleiden dat u in Ethiopië een zelfstandige vrouw was die een goede job had én die de nodige kwalificaties heeft om desgevallend een andere baan te vinden indien nodig, wat verder bevestiging vindt in het verzoekschrift van meester Andries (dd.10/10/2008) (zie administratief dossier). Men kan dan ook verwachten dat het voor u mogelijk is om in Ethiopië opnieuw een zelfstandig leven uit te bouwen.

Verder gaf u aan dat u beslist of uw dochter besneden wordt of niet en dat u ertegen bent en gaf u aan dat er organisaties zijn in Ethiopië die opkomen tegen besnijdenis (gehoor CGVS, p.10-11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt overigens dat – hoewel vrouwenbesnijdenis nog frequent voorkomt in Ethiopië (in 2007 bleek o.a. 46% van de Ethiopische vrouwen besneden te zijn) – deze praktijk in principe strafbaar is volgens de Ethiopische wetgeving. Toen u gevraagd werd waarom u – in het geval u bij uw grootmoeder zou intrekken - uw grootmoeder niet onder druk zou zetten door te dreigen om haar aan te geven voor het besnijden, gaf u aan dat u dit niet kan doen, omdat ze denkt dat ze goed doet voor de toekomst van uw dochter (gehoor CGVS, p.11), hetgeen een bijzonder bedenkelijk antwoord is voor iemand die zegt tegen besnijdenis van haar (dochter) te zijn. Men zou immers verwachten dat u het in deze kwestie onvoorwaardelijk zou opnemen voor uw dochter en geen rekening zou houden met de wensen of verwachtingen van uw grootmoeder. Verder – en niet in het minst - gaf u aan dat u, noch uw zus besneden werden, omdat uw moeder er tegen is en ze jullie ertegen beschermde (gehoor CGVS, p.8 en 9). Dit wijst er duidelijk op dat uw grootmoeder of andere personen uit jullie onmiddellijke leefomgeving – voor wat jullie besnijdenis betreft – klaarblijkelijk niet de nodige druk hebben willen/kunnen uitoefenen. Dit maakt het des te onwaarschijnlijk dat uw grootmoeder (of anderen) in het geval van uw dochter wél zou doen.

Toen u gevraagd werd of uw moeder u niet zou helpen indien ze weet dat het alternatief van u te isoleren (hypothetisch) is dat uw dochter besneden zou worden (eveneens hypothetisch), gaf u aan dat het uw moeder niet zou interesseren, omdat uw dochter geboren werd tegen de cultuur en religie (orthodox) welke uw moeder belangrijker acht (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of uw moeder – als persoon die religie belangrijk vindt – u niet zou vergeven, gaf u aan van niet omdat uw moeder onverzettelijk is als het op cultuur en religie aankomt (gehoor CGVS, p.10). Toen u erop gewezen werd dat uw moeders cultuur toch voorschrijft dat men zijn dochters moet laten besnijden, bevestigde u dit. Stellen dat uw moeder onverzettelijk is als het op cultuur en religie aankomt lijkt echter sterk in contrast te staan met het feit dat uw moeder u noch uw zus wou laten besnijden – nochtans

cultureel voorgeschreven –, omdat uw moeder er tegen is en ze jullie ertegen beschermde (gehoor CGVS, p.7-10).

Bovendien – en niet in het minste – dient te worden vastgesteld dat u op 26 maart 2009 beviel van een dochter, genaamd H. E. (gehoor CGVS, p.3) en dat u pas op 30 oktober 2009 een – tweede – asielaanvraag indiende (onder andere) op basis van de vrees voor besnijdenis voor uw dochter (zie administratief dossier). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u zolang wachtte om een – tweede – asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u gezondheidsproblemen had, dat u het onmiddellijk na de bevalling deed en dat u onwetend was over het feit dat je een tweede asielaanvraag kon indienen (gehoor CGVS, p.5). De vaststelling dat u pas meer dan zeven maanden na de geboorte van uw dochter een nieuwe asielaanvraag deed waarin u de vrees voor haar besnijdenis aanhaalde, laat – samen met hoger vermelde vaststellingen – toe om deze vrees te relativeren.

Verder legde u op 1 februari 2010 het door dokter C. ingevulde medische attest voor, waaruit blijkt dat uw dochter H. E. nog niet besneden is. Dokter C. merkt terecht op dat genitale verminking voorkomt in Ethiopië (zie administratief dossier). Echter stellen dat uw dochter een risico loopt op deze genitale verminking bij terugkeer, is een zaak waarover dokter C. niet kan oordelen. Uit hoger vermelde overwegingen blijkt in elk geval dat dit ten eerste kan worden betwijfeld.

Verder legde u een artikel uit 'Het Laatste Nieuws' (dd. 20/11/2009) voor. In dit artikel is te lezen dat veel Afrikaanse moeders angst hebben dat hun dochter(s) besneden zullen worden, dat ze daarom hun land ontvluchten en dat ze op bescherming van België kunnen rekenen. Aangezien het door u neergelegde artikel niet over u persoonlijk handelt en het slechts een algemeen beeld schetst, is het verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Uit het bovenstaande blijkt dat zowel uw bewering dat uw moeder u zou isoleren indien ze erachter zou komen dat u een ongehuwde moeder bent als uw verklaring dat u bij uw grootmoeder zou gaan wonen en dat deze uw dochter zou besnijden, hypothetisch zijn. U hebt bovendien niet aangetoond dat u zich per se bij een van beiden hoefde te vestigen, vermits u vóór uw vertrek uit Ethiopië ook al zelfstandig leefde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade in uw hoofd of in hoofd van uw dochter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de "Schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht". Voorts wordt zowel in een tweede onderdeel van het eerste middel als in het tweede, derde, vierde en vijfde middel de "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel" aangevoerd. In het derde onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster op "het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing". Verzoekster verwijst naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat "Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit

*advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting (...) De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer hij de gegevens, die hij gaat gebruiken om zijn beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. (...) Het horen van verzoeksters kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.” Voorts citeert verzoekster algemene rechtsleer met name M. Desomer, *De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage* (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).*

2.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster werd nuttig gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, kon een vragenlijst opmaken en werd nogmaals uitgebreid ondervraagd op het commissariaat-generaal. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen noch dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan.

2.2.2. Voor zover verzoekster meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.3. Wat het recht tot inzage betreft waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer een beslissing werd genomen of vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoekster heeft elektronisch op 27 januari 2011, dus na het ontvangen van de bestreden beslissing, een verzoek tot inzage gericht tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidsbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoekster in casu benadeeld werd. Bijkomend kan worden toegevoegd dat de inhoud van een asioldossier en van de gehoren in essentie door verzoekster zelf worden bepaald in die zin dat de bewijslast bij verzoekster ligt en zij alle nuttige informatie ter staving van haar asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. Aldus wijst verweerder er terecht op dat verzoekster op de hoogte was “van de gegevens die door verwerende partij zouden gebruikt worden bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal (RvV, nr. 7546 van 21 februari 2008)” en benadrukt hij dat “De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over haar persoon en

reisroute werden aan verzoekster voorgelezen en door verzoekster ondertekend zodat zij bijgevolg kennis had van de verklaringen die zij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent haar vrees of risico bij terugkeer”.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Verzoekster betwist de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 15 december 2008. Verzoekster heeft geen (tijdig) beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad van State zodat het vaststaat dat de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief in de rechtsorde is. Verzoekster meent dat de nieuwe elementen in haar tweede asielaanvraag een ander licht kunnen werpen op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas waartoe besloten werd in het kader van haar eerste asielprocedure.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2.1. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen, er werd hierbij bevonden dat verzoekster geen band met de Oromo gemeenschap in Ethiopië aannemelijk kon maken. Haar politieke betrokkenheid werd ondergraven door haar onbekendheid met het OLF. Verzoekster kon de belangrijkste partijleden niet situeren, ze bleef onbekend met de massale acties die het OLF organiseerde na de verkiezingen van 2005 en de arrestaties van partijleden, met andere Oromo partijen en prominente sociale Oromo organisaties. Verzoekster poneert OLF-vergaderingen op haar kantoor te hebben bijgewoond en secretariaatswerk te hebben verricht maar kon daaromtrent geen duidelijkheid geven, noch nuttige toelichtingen. Dit klemt te meer nu verzoekster aan moeders zijde Amhaars is en bovendien geen Oromo spreekt en dus ook niet aantoonde waarom ze überhaupt in aanmerking zou komen voor secretariaatswerk in het Oromo voor het OLF (zie CGVS-verhoor 1, p.2 en 7). Verzoekster toont geen politieke betrokkenheid aan, laat staan een doorgedreven politiek engagement met het 'Oromo Liberation Front'. Aangezien verzoekster geen politiek profiel aannemelijk maakt kan de daaruit afgeleide vervolging niet overtuigen. De Raad ziet dan ook niet waarom verzoekster haar land illegaal diende te verlaten. Bovendien indien verzoekster volhoudt met valse stukken gereisd te hebben kan van haar, als geschoolde en zelfstandige vrouw in Ethiopië, verwacht worden dat ze nauwgezet haar voorgehouden illegale reisweg kan toelichten. Haar verklaringen tijdens het eerste CGVS-verhoor blijven echter oppervlakkig, evasief en onvoldoende om de organisatie en de uitvoering van een illegale reis

aannemelijk te maken. Verzoekster toont dan ook niet aan wanneer ze haar land verliet en in België toekwam, wat uiteraard van belang is bij de beoordeling van de aangevoerde verkrachting. Evenmin toont ze aan waar ze een abortus liet uitvoeren (zie medisch attest van nabehandeling). Verzoekster schiet te kort in haar medewerkingsplicht. Voorts verklaart verzoekster inmiddels twee kinderen te hebben maar legt over het tweede kind en desgevallend de vader, geen stukken neer. Verzoekster verschijnt evenmin ter terechtzitting.

3.3. Verzoekster vreest vervolging bij haar terugkeer naar Ethiopië omwille van haar activiteiten in België voor de ORAB. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster geen engagement voor het OLF in Ethiopië aannemelijk maakte. Verzoekster toont evenmin aan in de negatieve aandacht te staan van haar overheid bij haar vertrek uit Ethiopië. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot algemeenheden en haar contacten met de ORAB zelf sterk relativeert. De inhoud van het neergelegde ORAB attest gaat in tegen verzoeksters verklaringen. Zo stelt verzoekster *“was ik niet zo actief”*, en *“probeerde”* ze de meetings of culturele activiteiten bij te wonen, maar ze was eenzaam en had een depressie en moest haar dochter opvoeden (CGVS-verhoor p. 6). Het ORAB-atteest verwijst naar een vergadering in juli 2009, een culturele opvoering in oktober 2009 en activiteiten ter bevordering van de integratie van de Oromo immigranten in België. Geenszins kan hieruit een politieke betrokkenheid blijken, laat staan een doorgedreven engagement te meer nu verzoekster pas na de negatieve beslissing van het CGVS aansluiting zocht bij de ORAB en dit geheel vrijblijvend. Verzoekster toont dan ook niet aan waarom iemand die niet in de negatieve aandacht stond bij haar vertrek uit Ethiopië omwille van het sporadisch (culturele) Oromo bijeenkomen in het buitenland, vereenzelvigd zou worden met het Oromo separatisme. Geenszins toont verzoekster aan dat -zelfs indien haar contacten met het ORAB bekend zouden zijn- ze hierdoor als een gevaar voor de eenheid van Ethiopië zou worden beschouwd en zelf is ze evenmin bekend met mensen met haar profiel die bij een terugkeer naar Ethiopië problemen ondervonden (CGVS-verhoor p.7). Dit klemmt te meer nu verzoekster aan moeders zijde Amhaars is en bovendien geen Oromo spreekt, noch een specifieke culturele verbondenheid aantoont met deze bevolkingsgroep. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ethiopië aantoont.

3.3.1. De uitgebreide verwijzingen naar algemene rapporten inzake Ethiopië en de neergelegde bundel met internetartikels volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster argumenteert onterecht *“dat verwerende partij zich[t] ten onrechte op het standpunt stelt dat verzoekster dient aan te tonen dat zij werkelijk vervolgd zou worden”* nu niet blijkt uit de bestreden beslissing dat haar verweten wordt niet aan te tonen werkelijk te worden vervolgd maar wel dat haar vrees voor vervolging onvoldoende concreet blijft. Geenszins toont verzoekster het politiek profiel aan waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift. Evenmin toont ze een gelijkenis aan met de gedepoteerde Ethiopiërs uit Soedan (zie onder meer Directie Consulaire Zaken en Migratie, *Algemeen ambtsbericht Ethiopië*, mei 2009 en december 2010, Den Haag).

3.4. Als tweede nieuw element voert verzoekster aan dat zij in Europa een leven leidde dat onaanvaardbaar is in Ethiopië. Zo is ze niet getrouwd maar inmiddels toch moeder geworden van twee kinderen. Voorts vreest verzoekster dat haar dochtertje in Ethiopië onder dwang besneden zou worden.

3.4.1. Verzoeksters verweer berust in hoofdzaak op hypothesen en op daaruit getrokken sociaal-economische motieven. Verzoekster stelt dat haar familie haar niet langer zal ondersteunen nu ze als alleenstaande moeder gebroken heeft met de maatschappelijke normen. Verzoekster kan echter bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent recht te hebben op internationale bescherming omdat haar *“dominante moeder”* niet gezind zou zijn met het feit dat zij een ongehuwde moeder is te meer nu ze wel bij haar grootmoeder terecht kan. Verzoeksters bewering dat ze deze grootmoeder niet vertrouwt en vreest dat ze haar dochter zal willen besnijden is strijdig met haar overige verklaringen over deze Oromo grootmoeder [langs vaders zijde]. Immers verzoekster is zelf niet besneden en bevestigt in het verzoekschrift dat haar grootmoeder destijds tegen haar besnijdenis was. De invloed van verzoeksters *“moeder op de bewuste grootmoeder [langs vaders zijde] is dan ook minder geweest, reden waarom geen besnijdenis van verzoekster zelf heeft plaats gevonden”*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat gezien de terugval van besnijdenis in Ethiopië -ook bij de Oromo- ze thans meer redenen heeft om de

gedwongen besnijdenis van haar dochter te vrezen dan van haar zelf twintig jaar geleden (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en aan het verzoekschrift). Bovendien blijkt uit het bij het verzoekschrift toegevoegde ambtsbericht dat besnijdenis vooral in bepaalde delen van het land voorkomt, al worden ook daar steeds minder meisjes besneden. Verder kan in casu worden vastgesteld dat besnijdenis een cultureel en geen godsdienstig fenomeen is en verzoeksters moeder en de schoonfamilie -waaronder de Oromo grootmoeder- manifest tegen besnijdenis was. Verzoekster benadrukt overigens zelf dat haar moeder zwaarder tilt aan haar ontucht en dit “*apart*” staat van de besnijdenis. Verzoekster licht toe dat haar moeder, als vrouw, beseft dat besnijdenis “*pijnlijk*” is en er daarom tegen was. Verzoekster toont dan ook niet aan redenen te hebben te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Voorts brengt verzoekster enkel economische motieven, het gebrek aan huisvesting en kinderopvang en de werk- en financiële moeilijkheden van een alleenstaande moeder aan, wat geen vervolging inhoudt noch kan leiden tot een nood aan internationale bescherming.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze benadrukt dat de situatie in Ethiopië op het ogenblik van de bestreden beslissing (25.01.2011) totaal verschillend is dan deze op het ogenblik van de beslissing inzake de eerste asielaanvraag (16.09.2008). “*Er zit immers maar liefst 2,5 jaar tussen!*”. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich dan ook steunde op verouderde landeninformatie en verwijst naar “*stuk 5 : Algemeen Ambtsbericht Nederland inzake Ethiopië (december 2010) waaruit blijkt dat de verzoekster foltering/onmenselijke of vernederende behandeling en bestraffing in haar land van herkomst dreigt te ondergaan*”.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeksters verklaringen zijn ongeloofwaardig. Ze toont geen politieke belangstelling of geëngageerdheid aan. De voorgestelde moeilijkheden die daaruit worden afgeleid hebben dan ook geen grond. Verzoekers persoonlijke familiale problemen worden niet aangetoond. Verzoekster is zelf niet besneden en maakt niet aannemelijk thans voor haar dochter te moeten vrezen. Verzoekster was bovendien voor haar vertrek uit Ethiopië een alleenstaande onafhankelijke vrouw en had met haar hogere opleiding een vaste baan zodat ook de ingeroepen economische motieven niet kunnen overtuigen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK